

bidrager med militært personel til styrkerne, angår. Generalsekretæren finder det helt utilfredsstillende, at de fredsbevarende operationer finansieres på frivillig basis, som tilfældet er med Cypren-styrken. Han anser i den forbindelse det manglende fremskridt i udarbejdelsen af såvel fastere finansielle retningslinier som fastere juridisk grundlag for iværksættelsen af fredsbevarende operationer for direkte hæmmende for FN's fredsbevarende indsats i fremtiden. Han hilser visse medlemsstaters beslutning om at holde en del af deres styrker i beredskab til tjeneste i FN's fredsbevarende operationer velkommen og betegner det som en hjælp, såfremt generalforsamlingens medlemmer kunne blive enige om i hvert fald at studere spørgsmål som standardisering af uddannelse og udstyr for „standby“-styrker samt forholdet mellem FN og de regeringer, der stiller sådanne styrker til rådighed. Hertil kommer, at et studium af de juridiske og finansielle aspekter af fredsbevarende operationer ikke alene vil være nyttigt, men må anses for en nødvendighed, idet generalsekretæren i disse spørgsmål er gået så langt, som han med rimelighed kan, uden særlig bemyndigelse.

De reelle hindringer for en forbedring af FN's fredsbevarende indsats er imidlertid kun i anden række af militær og finansiell art. Det er mangelen på enighed om de politiske og pagtmæssige spørgsmål, der gør, at FN's fredsbevarende rolle er begrænset. Selve FN's evne og muligheder for at bilægge stridigheder kræver en højere undersøgelse, muligvis endnu mere end de direkte problemer omkring de fredsbevarende operationer.

Vedrørende Cypren-situationen fremhæver U Thant, at hans specielle repræsentant på Cypren ikke har været i stand til at bidrage til en løsning, men blot har opretholdt kontakterne med parterne, og at der ikke synes at være udsigt til væsentlige fremskridt mod en løsning af problemet. Som følge heraf har generalsekretæren anset det for nødvendigt at anbefale sikkerhedsrådet at forlænge UNFICYP. Han understreger dog samtidigt, at de involverede parter ikke kan forvente, at styrken forbliver på øen i det uendelige, idet en FN-styrke ikke bør bruges til i længere tid at opretholde en åbenbar utilfredsstillende status quo.

5. I *Mellemøsten-spørgsmålet* understreger generalsekretæren, at i de forløbne 20 år har den eneste hindring for fortsat krig været de 4 våbenstandsoverenskomster, der blev afsluttet ved FN's hjælp i 1949, og FN's fredsbevarende maskineri i området. U Thant gør opmærksom på, at våbenstandsoverenskomsterne kun kan opsiges, såfremt begge parter er enige derom, og at krigen i Mellemøsten intet har ændret i dette forhold. Selv om FN har haft betydeligt held i de forløbne 20 år til at standse fjendtlighederne i området, har de til grundlæggende problemer i det store og hele ikke været søgt løst af FN. Ifølge generalsekretæren må dette manglende forsøg på at løse de underliggende problemer bære en væsentlig del af skylden for krigsudbruddet i juni, og såfremt der fortsat ikke bliver gjort fremskridt til at fjerne årsagen til konflikten, frygter han, at en ny krig vil udbrude i løbet af få år. De problemer, der må løses, er ifølge U Thant:

Tilbagetrækning af de israelske styrker fra de af dem besatte områder. Om dette punkt var der bred enighed på den ekstraordinære hastende generalforsamling, og U Thant gør opmærksom på, at det vil kunne føre til katastrofale konsekvenser, såfremt FN forlader det fundamentale princip, at militære erobringer ikke må resultere i territoriale gevinster. Endvidere må enhver stats ret til at eksistere accepteres af alle andre stater. Enhver stat er berettiget til sikkerhed inden for sine egne grænser. Alle folkeslag — og her tænker U Thant først og fremmest på de palæstinensiske flygtninge — har en naturlig ret til at være i deres hjemland og til at opbygge en fremtid i dette. Der må være fri og uhindret sejlads for alle gennem internationale vandveje ifølge internationale konventioner.

Disse punkter har parterne i Mellemøst-konflikten selv accepteret, i og med at de i henhold til våbenhvileoverenskomsterne og gennem deres medlemskab i De Forenede Nationer har forpligtet sig til ikke at bruge magtmidler ved løsningen af Palæstina-spørgsmålet. Selv om generalsekretæren anser det for muligt at udarbejde en samlet løsning af de arabisk/israelske problemer, vil parterne af emotionelle grunde være uvillige til at overveje noget forslag, der ikke opfylder samtlige deres krav. Han understreger